

EL GANXO

El Ganxo fa "Notícia d'Alemanya"

El Ganxo incia un nou cicle de conferències centrat en Alemanya. Per això, no fa pas una notícia sinó que al llarg de tres xerrades intentarà acostar el sentit profund d'un país que és capdavanter de l'actualitat continental i que, durant decennis, ha marcat la història i els esdeveniments continentals. I per tant, mundials.

La primera xerrada d'aquest cicle, que es va fer a la biblioteca de ca l'Oliveres de Lliçà d'Amunt va centrar-se en el contingut ètic de l'estètica del classicisme Alemany. Amb el títol "El classicisme en les arts i les lletres alemanyes", la filòloga alemanya

i doctora en Filologia romànica Rosa Sala Rose va pautar un trajecte ideològic que s'inicia amb l'historiador de l'art Johann Joachim Winkelmann i que arriba fins els nostres dies.

El trajecte, inquietant i apassionant alhora, ens descriu com el seu ideal de bellesa clàssic, esbossat en un breu opuscle i centrat en la creació d'un mite: l'ideal de la Grècia clàssica. Es tracta d'una Grècia clàssica idealitzada més que no pas real i un ideal de bellesa que va transformar, d'una manera radical, les consciències dels seus seguidors. "Noble senzillesa i serena grandesa" diu Winkelmann comentant l'escultura "Laocont i els seus fills", i en fa elements definitoris de l'ideal que ell mateix va definir i que, aparentment, describen la grandesa de l'art clàssic grec. Es pot dir que reinventa un art a la

mesura de la seva visió ètica del món i el projecta a la naixent Alemanya, aleshores encara una nació sense estat, i que es va creant en funció d'uns ideals que són, en part, els ideals de retorn a una Gràcia clàssica fictícia, "inventada" com a ideal per Winkelmann. "L'únic camí per tornar-nos grans i inimitables és la imitació dels antics", diu. Aquest mite d'origen no històric, aquesta Grècia reformulada com a ideal estètic i ètic per Winkelmann té, com va explicar en una inoblidable xerrada Rosa Sala, uns vincles amb el present evidents i resseguibles.

Propera xerrada del cicle:

Divendres 4 d'abril, Macià Riutort: "Dos mites nacionals alemanys: el Mite dels Nibelungs i el Mite d'Armini" (La Fàbrica).

Passió per divagar

Aigües de Lampedusa

A tots aquells que s'hi enfonsaren

Aigües de Lampedusa
surant porteu a la mà
humans, fredors, espines
horror de naufragar.

Costes de Lampedusa,
mirall d'errívol destí
arribats al remolí
sona la cornamusa.

Crestes de Siracusa,
la cançó de l'estimar
deserts, penes, sirenes
intentant acaronar.

Tantes cares i presències, homes lliures i clemències,
éssers animats, explotats, oprimits i doblegats.

Gentils de Lampedusa,
algú sempre de matí
acollint sense festí
germans de la mar difusa.

Crestes de Lampedusa
desencant del pelegrí
tota gràcia ai querubí!
aquesta Europa confusa.

Consciència de viure i sentir
encant del vostre camí
tota gràcia és l'avenir
ressona revolta -sense musa-

Xavier d'Edimburg

Delta dance

La música i la dansa són dos germans que tenen exactament la mateixa forma de caminar i s'entenen amb el mateix codi de gestos.

L'una salta d'alegria quan aquella comença a cantar i el mateix li passa a l'altra quan aquesta es posa a ballar. I així, o bé sigui movent el peu per sota la taula o giravoltant en l'endemig de la pista, gairebé tot ho fan a l'uníson.

Tots dos llisquen damunt el mateix trineu per tobogans de gel. I enfilen la mateixa serra amb autèntica cooperació.

Si l'una avança trepidant per l'obaga d'un corriol, l'altra roda per les clarianes del bosc amb precises intermitències. Sempre van junts a tot arreu.

Oriol Ambròs Barbany

HUMOR per Jaume Tusell

JA NOSÉ SI AQUESTA ÉS LA SECCIÓ D'ECONOMIA O LA DE NECROLOGIA.

